Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 8	15. April 1919	68. Aargang

Tale af Stavspræsident Peter M. Hansen,

holdt ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City Søndag den 6. Oktbr. 1918.

Kære Brødre og Søstre! Det er mig en stor Glæde at mødes sammen med eder denne Formiddag for at deltage i Fortsættelsen af vor ypperlige Konference og høre de udmærkede Vidnesbyrd af vore Brødre, hvilke er et Bevis til os om, at vi i Sandhed er Medlemmer af Jesu Kristi sande Kirke. Vi har stor Grund til at fryde os ved, at vi lever under „Tidernes Fyldes Evangelie-Husholdning", ledet af Profeter og inspirerede Mænd, som har været kaldte af Herren til at vejlede hans Pagtens Folk. Vi har været interesserede i at lytte til Brødrenes Taler og deres Vidnesbyrd angaaende, at Evangeliets Værk, som vi er forbundne med, i Sandhed er Guds Værk.

Hvad vi behøver i Kirken i Dag, Brødre og Søstre, er Lærere, Mænd og Kvinder, som kan undervise de unge i Guds Ord, og jeg haaber, at vi vil ikke unddrage os den store Ansvarlighed, som paahviler os i saa Henseende. Hvis vi unddrager os at opfylde Evangeliets Fordringer i Livet, tænker jeg, at vi kan ikke forvente at komme til at leve i en bedre Verden herefter, thi vi gør os ikke fortjente dertil. Der er visse Pligter og et vist Ansvar, der paahviler enhver Mand og Kvinde i Zion. Een Forpligtelse er at belære de unge om Evangeliets Principper indenfor de forskellige ypperlige Organisationer i Kirken. Visse Søstre er f. Eks. maaske kaldte til at virke som Lærerinder i Kirkens Forberedelsesklasse i de forskellige Kirkesogne, og vi sender vore Børn dertil; men vi gaar maaske aldrig selv for at lytte til Undervisningen, som Børnene modtager, og samtidig bistaa Lærerinderne ved Undervisningen. Hvis vi vilde gøre det til en Regel at overvære Undervisningen i disse Klasser en Gang om Aaret, hvilken ypperlig Ting vilde dette ikke være for os selv saa vel som for vore Børn!

Med Hensyn til de unges gensidige Uddannelsesforeninger, da bliver et vist Antal af yngre Mænd og Kvinder kaldte til at bestyre disse Foreninger, men vi, som er ældre, gaar maaske aldrig selv til disse Ungdomsmøder, og dette er forkert. Vi burde vise, at vi er interesserede i de unges Arbejde og ikke tænke, at, fordi vi har beskikket Brødre og Søstre til at lede Virksomheden indenfor Ungdomsforeningerne, vi derfor ikke selv behøver at besøge disse Møder. Jeg ved, at de unge vilde fryde sig ved at se os tilstede ved deres Møder en Gang imellem. Det samme gør sig gældende med Hensyn til Præstedøms-Kvorummer. Menneskene er ofte tilbøjelige til at unddrage sig det Ansvar, der paahviler dem, men vi, som er Medlemmer af Jesu Kristi Kirke, maa ikke unddrage os at opfylde nogen Pligt, thi dette er til Skade for vort Troesliv og for Kirken i al Almindelighed.

Storheden af Evangeliets Værk og det Ansvar, der paahviler os, at prædike Evangeliet til Menneskene i Verden, kan vi næppe tilfulde fatte. Halvdelen af Menneskene lider i Dag paa Grund af, at der ikke bliver udvist den Kærlighed mod dem, som det er vor Pligt at udvise, og den anden Halvdel lider paa Grund af, at Menneskene i deres Egenkærlighed og Uforstand ikke udviser denne Kærlighed. Dette gælder paa alle Livets Omraader saavel som i Henseende til Forholdet mellem de rige og de fattige. Dette er omtrent Stillingen, Verden er i, og jeg haaber, at vi som Sidste-Dages Hellige indbyrdes vil udvise den største Kærlighed overfor hinanden, saa at vi ikke skal lide paa Grund af manglende indbyrdes Kærlighed, og jeg haaber, at Kirkens Ungdom vil bestræbe sig for med større Flid at tjene Herren og holde hans Befalinger.

Jeg har en Søn i Sydafrika, som har virket der i næsten tre Aar. For en kort Tid tilbage var han sendt til en ny Arbejdsmark, hvor der ingen Ældster havde virket før. Skønt han var en fremmed ung og ret uerfaren Mand, gjorde han dog god Fremgang blandt de sandhedssøgende som Følge af, at Guds bemyndigede Tjenere havde nedkaldt Guds Velsignelser paa hans Hoved. Han virkede der i seks Maaneder. Fornylig modtog jeg Underretning om, at han var kaldet til et andet Virkefeldt. Han skriver:

„Jeg har døbt to, har velsignet to Børn, og vi havde et Møde for kort Tid siden, ved hvilket jeg holdt min Afskedstale. De kære Mennesker, der var tilstede ved dette lille Møde, talte henved tyve Personer, der græd ved Tanken om, at jeg skulde forlade dem og drage et andet Sted hen."

Min Søn rejste dertil som en ung, fremmed Mand, men paa Grund af den gode, aandelige Indflydelse, han gjorde gældende, fik de Folk, han virkede iblandt, Tillid til ham og troede paa hans Vidnesbyrd med Hensyn til Evangeliet." Han vandt Folkets Kærlighed derved, at han bestræbte sig for at gøre Guds Vilje og holde hans Befalinger.

Jeg var særdeles interesseret i Aftes ved at lytte til Biskop Nibleys Tale ved Præstedømsmødet, i hvilken han omtalte, at Høsten i Aar er udmærket, ja maaske bedre, end han kunde erindre, at den havde været

i flere Aar. Jeg bærer ogsaa mit Vidnesbyrd, Brødre og Søstre, at vort Folk med Hensyn til Høsten er særlig velsignet i Aar, og jeg haaber, at vi ikke forglemmer Herren. Ældste Hyrum M. Smith sagde i en af de sidste Taler, han holdt før sin Død — jeg tænker det var i en af Idahos Stifter — at hvis Kirkens Medlemmer vil holde deres Bønner regelmæssig Morgen og Aften og overvære Søndags-Møderne, specielt Sakrament-Møderne, saa ofte, som de kan, og hvis de vil yde deres Tiendeofringer, vil de aldrig apostasere fra Kirken. Jeg tror dette fuldelig, og det er muligt for os alle at gøre dette. Det er endogsaa muligt, ja, er end ikke vanskeligt for de mindre Børn at opfylde disse Pligter og bede i Løndom. Hvis vi alle vilde bestræbe os herfor, hvilken Reformation og hvilke Fremskridt vilde der da ikke ske indenfor Kirken; og lad os alle blive mere flittige.

I Stiftet, i hvilket jeg bor, lever der over tusinde Mennesker, som ikke er „Mormoner", men de er gennemgaaende ypperlige Mennesker. Vi besøger gensidig hinanden og arbejder sammen med dem, og det er en Fornøjelse for os at gøre dette, netop fordi de er gode Naboer, gode Nybyggere og gode Medborgere. Derfor paaskønner vi, at vi har dem til Naboer. Vi trættes ikke med dem, men lader dem tro og udøve deres Gudsdyrkelse, som de ønsker. Imidlertid, vi forklarer Evangeliets Principper for dem, men siger til dem, at de skal ikke annamme „Mormonismen", eller Evangeliets Lære, inden de har undersøgt, om Principperne, vi forkynder for dem, er Kristi sande Lære; og vi bistaar alle sandhedssøgende Mennesker. Som Følge af denne vor Fremgangsmaade kan vi leve behagelig sammen med dem, og jeg haaber, at de ogsaa er tilfredse med at leve sammen med os. Jeg ønsker, at vi maa leve et eksemplarist Liv i enhver Henseende; thi Eksemplet er den bedste Prædiken og har en stor Virkning, naar vi prædiker Evangeliet for vore Medmennesker. Lad os derfor stedse være eksemplariske Mænd og Kvinder.

Jeg fryder mig ved Evangeliet og dets aandelige Indflydelse, og jeg glæder mig ved at kunne være tilstede her ved Konferencen og ved, at der er givet os Lejlighed til at lytte til Guds Tjenere.

En Ting jeg ønsker at sige til eder, Brødre og Søstre, er denne, at dette Aar er et udmærket Aar at afbetale vor Gæld i, eftersom Arbejdslønnen og de almindelige Indtægter er omtrent det dobbelte af, hvad de var før Krigen. Saa, skønt, hvad vi køber, ogsaa koster det dobbelte af, hvad det kostede tidligere, kan vi dog ved at udvise god Økonomi og Sparsommelighed afvikle vore Gældsforpligtelser.

Gud velsigne eder, Brødre og Søstre! Maa Herrens Fred følge eder, og maa vi blive værdige til enhver Velsignelse, som vi nyder, er min Bøn i Jesu Navn! Amen.

— Den, der ikke føler Begejstring, kan heller ikke vække Begejstring hos andre.

Mange gode Forsætter ligger begravne paa Kirkegaarden.

Tale af Stavspræsident Joseph B. Keeler,

holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. Oktober 1918.

Jeg bevidner for eder, Brødre og Søstre, at Herrens Aand har inspireret de Ord, som har været talte under denne Konference, og som vi har overvejet i vort Sind. Mange Tanker i Forbindelse med, hvad vi har hørt, har krydset mit Sind og rimeligvis ogsaa eders, og vi er ialt væsentligt forenede i vore Tanker og som et i Herren. Maa Herrens Aand vedblivende inspirere os gennem Konferencens Møder, som den har det i de Møder, der allerede har været afholdte.

Meget har været sagt og vil blive sagt i Henseende til den Patriotisme og Loyalitet, som har været udvist med vor Regering (de Forenede Staters Regering) og de allierede Nationers Sag, i Henseende til at sikre alle Nationer Frihedens Goder og tilvejebringe retfærdige Tilstande i Verden. Men ingen maa glemme, at vi ogsaa skylder Kirken, vi tilhører, at vi hengiven udviser Loyalitet overfor den. Der vilde herske Fred paa Jorden i Dag, hvis alle Mennesker paa den var Medlemmer af Jesu Kristi genoprettede Kirke. Der vilde ingen Krig være, ingen Samfundsforstyrrelser, ingen Hungersnød og ingen vestagtige Sygdomme herske, hvis Mennestene var et internationalt Broderskab.

Jeg sagde til en tysk Broder forleden Dag: „Det er umuligt for os to at være uenige og bekæmpe hinanden. Det er umuligt for os at hade hinanden. Vi kan ikke gøre det, og hvorfor? Fordi vi er Medlemmer af Kristi Kirke." Tusindaarsriget vilde være oprettet paa Jorden, hvis Mænd og Kvinder allevegne adlød det evige Evangeliums Principper. Hvad Mennestene saa meget ønsker, Fred og gensidig god Forstaaelse, vil kunne opnaas i den Udstrækning, som Mennestene vil afstaa fra at udøve uretfærdige Handlinger og flynge sig til alt, som er godt. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er saaledes organiseret, at Kærlighedens Magt og den Kraft, som medfølger Intelligens, kan gøre sig gældende i hele Verden. Og hvor taknemmelige skulde vi ikke være, Brødre og Søstre, at vi er Medlemmer af Kristi Kirke, og derfor den eneste Kirke paa Jordens Overflade, som Gud anerkender som sin Kirke blandt de mange forskellige Kirkesamfund paa Jorden.

Der findes Institutioner indenfor Kristi Kirke, hvis Formaal det er at virke for vor Oplysning og aandelige Udvikling. Ældste Stephen L. Richards bemærkede i Gaar, at alle vi, som holder Præstedømmet, er Lærere, og Søstrene virker som Lærerinder indenfor Kirken, og i den Grad, vi er loyale overfor disse Institutioner, vil Kirken vokse og tiltage i Medlemstal, og vi vil ikke alene kunne belære hinanden, men vil kunne belære hele Verden. Jeg forstaar, at, idet vi forbereder os selv til at være Lærere for andre, gør vi os selv lige saa meget godt eller endnu mere godt, end vi gør med andre. I Virkeligheden ønsker Herren ikke, at vi prædiker Evangeliets Principper for andre, med mindre vi selv i samme Forhold adlyder disse Principper.

Lad os læse det niende og tiende Kapitel i tredie Nephis Bog i Mormons Bog, og derfra forstaa, hvor fuldkommen Jesus, eller Je-

hova, efter sin Himmelfart nedsteg paa dette Fastland og prædikede Evangeliet for Folket paa denne vestlige Halvkugle. Vi læser i de nævnte Kapitler, at ethvert Menneske, hvad enten det var paa Marken eller i Hjemmet, eller det vandrede mellem Bjergene, hørte hans Røst. Ved Guds Almagts Kraft var hans Stemme hørt af alle i Landet og forstaaet af Folket, som hørte ham. Vi læser, at hans Røst „hørtes iblandt alle Jordens Indvaanere over hele dette Land." (Tredie Nephis Bog, 9. Kap. 1. V.) Vi læser ligeledes i det første Vers af det tiende Kapitel, at alt Folket i Landet hørte hans Ord og „vare Vidner dertil."

Vi behøver tilvisse at blive hjulpne af Herren gennem de kirkelige Institutioner, og derfor bør vi understøtte enhver af disse. Jeg velsigner altid Søstrene, fordi de saa trofast udfører deres Gerning i Børne-Forberedelsesklasserne. Vor himmelske Fader lægger Mærke til dem, om end vi Forældre til Tider næsten forglemmer dem. Jeg siger til eder, Søstre, fortsæt dette gode Arbejde, thi vor himmelske Fader vil velsigne eder derfor. Saaledes ogsaa i Henseende til de unge Søstres gensidige Uddannelsesforeninger. Hvor vidunderlig meget godt udfører denne Forening ikke i social og religiøs Henseende blandt de Sidste-Dages Hellige. Det samme gør sig gældende med Hensyn til de unge Mænds gensidige Uddannelsesforeninger. Hvilken ypperlig Lejlighed gives der ikke i denne Forening for enhver ung Mand til at blive bekendt med Evangeliets Principper og lære at fremsætte disse Principper paa en saadan Maade, at de kan blive lyttet til og forstaaet af andre.

Jeg kan indse, at Kirkens Religionsklasse-Organisation ikke har modtaget den fulde moralske Understøttelse af mange af Kirkens Medlemmer, som den burde; thi hvor udmærket en Organisation er ikke Religionsklasserne, der en Gang ugentlig giver Undervisning i Religion om Søgnedagene. Der er ingen Organisation i hele Verden, der er lig den i Virkeplan. Vore Børn kan overvære denne Undervisning ved Dagens Lys, og de evangeliske Belærelser, Børnene modtager i disse Klasser, modtager de i Forbindelse med Skoleundervisningen i de offentlige Skoler, hvor der ingen Religionsundervisning gives. I Religionsklasserne bliver der givet Børnene en Lejlighed til at uddanne sig i religiøse Øvelser og blive styrkede og opbyggede i vor hellige Tro.

Jeg tror, at vi ikke nær paaskønner nok den gunstige Lejlighed, der gives os til gennem disse Organisationer at erholde Kundskab om Evangeliets herlige Velsignelser.

Dernæst har vi den herlige Søndagsskole-Organisation. Vore Kirker og Skolehusene vilde ikke være i Stand til at rumme alle vore Børn og de unge blandt os, hvis de alle vilde benytte den gunstige Lejlighed, der gives dem til at modtage Undervisning gennem Søndags-Skolerne.

Dernæst har vi den kvindelige Hjælpeforening. Søstrene virker paa en ydmyg og beskeden Maade, men udfører ikke desto mindre paa forskellige Omraader et udmærket Arbejde. Jeg er glad ved at erfare, at denne Forenings Virksomhed bliver mere og mere kendt af Kirkens Medlemmer, og at den ogsaa bliver kendt af de forskellige Institutioner i Verden, der virker med lignende samfundsgavnlige Formaal for Øje.

Jeg beder, at Gud vil velsigne denne Institution, og at den maa have Fremgang.

Der findes en anden Organisation i vor Midte, nemlig Kirkeskolerne, som bør have vor Opmærksomhed henvendt paa sig. Kirken udgiver ikke mindre end henved en Trediedel af en Million Dollars aarlig til Opholdelse af disse Skoler.

Jeg føler somme Tider, at Kirkens Medlemmer paaskønner ikke tilstrækkeligt de store Velsignelser, som vi modtager i de Egne og de Byer, hvor vi bor. Vore Skoleværelser burde være fyldte, saa at enhver Lærer kunde faa Lejlighed til at gøre sit bedste. Det er en vigtig Ting, at vore Børn i Forbindelse med, at de modtager Undervisning i verdslige Ting i Skolerne, af Kirken kan blive givet Undervisning i det evige Evangeliums Principper og blive paavirket af Guds Aand, som giver Lys og Forstaaelse til det menneskelige Sind.

Brødre og Søstre! Jeg bevidner for eder, at Kirken, vi tilhører, er Guds Kirke og Rige. Alle Ting i Verden, som kan ryste, vil blive rystede. Vi kan se dette tydeligt. Troner vil falde, og store politiske Forandringer vil finde Sted, men Jesu Kristi Kirke vil ikke kunne omstyrtes, men vil som en Organisation bestaa gennem de forskellige Omskiftelser og Forstyrrelser og Omvæltninger, der vil finde Sted i den stakkels hjemsøgte Verden. Vi kan i Sandhed prise os lykkelige, at vi tilhører Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og hvis vi efterlever Evangeliets Principper, vil Stormen ikke kunne kuldkaste os, men vi vil staa fast; og at Gud vil hjælpe os dertil, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Stavspræsident Daniel Heiner,

holdt i Assembly Hall ved Generalkonferencen i Salt Lake City Søndag den 6. Oktober 1918.

Hvis Herren vil bistaa mig, vil jeg være glad ved at sige nogle faa Ord. Jeg har været meget interesseret i Konferencen hidindtil, hvor vi har lyttet til mange ypperlige Ting, og forvist er Herren med sit Folk. Aldrig i mit Liv var jeg mere glad og taknemmelig ved at vide, at Evangeliet er Sandhed, end jeg er ved denne Lejlighed. Det forekommer mig ogsaa, som jeg bedre paaskønner at leve i disse herlige Bjergdale, vandede fra Bjergstrømmene, hvor vi har opbygget smukke Hjem. Jeg føler forvist, at dette er et velsignet Sted at leve, det mest velsignede paa Jordens Overflade. Jeg tænker ofte paa, hvor visdomsfulde vore Pionerledere var, idet de forblev her, i Stedet for, som de var raadet til af Venner, som ikke saa saa dybt, som de gjorde, at rejse til Nedre Kalifornien. Jeg besøgte det frugtbare Kalifornien for et Par Aar siden, hvor jeg opholdt mig en Maaned i Berkley. Jeg tænkte da paa, hvad der var sagt til Pionererne, at de burde være rejst til disse Egne i Kalifornien. Jeg vil sige, at, skønt Befolkningen der har et særdeles smukt Dalstrøg at leve i, særlig omkring Los Angeles, hvor der f. Eks. findes store Appelsin-Haver osv., saa har det kostet Ejerne

Millioner af Dollars af egne eller laante Midler at tilvejebringe tilstrækkeligt Vand til at vande Markerne med, saa de kan frembringe, hvad der vokser der. Jeg ønsker at sige, at vi Sidste-Dages Hellige burde være meget taknemmelige for, hvad Herren har gjort for os, idet han har givet os disse Bjergdale at bo i.

Vi lever tilvisse i en vidunderlig Tid. Det synes, som om store Ting finder Sted næsten hver Minut, og hvis der nogensinde har været en Tid, da de Sidste-Dages Hellige burde anstrænge sig for trofast at opfylde deres Pligter og ære de hellige Pagter, de har indgaaet, saa er det nu. Jeg har ofte undret mig over, om vi er taknemmelige nok for at nyde det Privilegium at leve her, og om vi er taknemmelige nok for Amerikas Land; thi vi er et velsignet Folk, at vi nyder det Privilegium at leve her i de Forenede Stater i Amerika. En af de nephitiske Profeter sagde for 2400 Aar siden: „Velsignet er Folket, hvis Fødder betræder Zions Land." Som jeg har sagt, jeg undres somme Tider over, om vi paaskønner dette, at vi lever her, som vi burde. Jeg ønsker ofte, at vor Nations ledende Mænd og ogsaa andre Nationers ledende Mænd vilde læse Mormons Bog og studere dens Indhold. Jeg har tænkt mig, at de da vilde forstaa Ting paa en mere fuldkommen Maade. Jeg føler, at vi af al vor Magt bør understøtte denne vor store Nation, men jeg indser tillige, at det er nødvendigt, at Befolkningen i vor Nation omvender sig fra Synd og Umoralitet og lever et bedre Liv. Jeg har somme Tider tænkt, at det vilde være smukt, hvis Præsidenten for de Forenede Stater udstedte en Bekendtgørelse, i hvilken han fremsatte for Befolkningen Nødvendigheden af, at de omvendte sig fra deres Synder og vendte sig til Gud. Jeg har tænkt mig, at hvis dette kunde blive gjort, og Folket vilde lytte til hans Budskab, da vilde Tusindaarsrigets Fredsperiode være meget nærmere.

Det ligger vore trofaste Sønner, som nu er Soldater ovre i Frankrig, meget paa Hjerte, at hvad vi udfører herhjemme, bliver udført i Retfærdighed. De forventer ikke alene af os, at vi køber de saakaldte „Frihedsobligationer", men de forventer, at vi opfylder vore evangeliske Pligter og holder vore Pagter i Ære. De betragter det som af største Vigtighed, at den hjemlige Kærlighed ikke udslukkes, og hvis vi kan forvisse dem om, at vi trofast holder vore Pagter, idet vi er vaagne og forstaar den virkelige Tilstand, som Verden er i for Tiden, og at vi efterlever Evangeliets Fordringer, vil det give dem Livsmod og hjælpe dem til at opfylde deres Pligter, og de vil føle, som de har mere at kæmpe for og at komme tilbage til Hjemmet for.

Jeg vil, før jeg slutter, lige fremsætte en Tanke, og det er denne, at vi holder vore daglige Bønner og kommer til vore Fastemøder og Sakramentmøder, og ikke udviser saa megen Ligegyldighed, med andre Ord, at vi erindrer Herren og holder vore Pagter i Ære.

Jeg beder Herren at velsigne os og hjælpe os til at leve et retfærdigt Liv, hvilket jeg beder om i Jesu Kristi Navn. Amen.

Kvinderne bør klæde sig sømmeligt.

Jeg ønsker at opløfte min Røst imod den upassende Paaklædning, som nu er saa almindelig blandt Kvinder, som man ser paa Gaden, i Kirkerne eller andre offentlige Steder, hvor de bliver sete, idet de benytter Kjoler, der er saa nedringede og korte, som Loven og Samfundet vil tillade det. Og fremdeles bruger Kvinderne, særlig unge Piger og yngre Kvinder, tynde Netstrømper osv., ikke sjældent af samme Farve som Kødet, saa at man næppe kan se, om de har Strømper paa. Det samme Forhold gør sig endogsaa somme Tider gældende med deres øvrige Paaklædning. De klæder sig paa, som om Loven ikke gav dem tilstrækkelig Frihed i Forvejen i Henseende til deres Klædedragt, og de, som klæder sig paa denne Maade, ses ogsaa ofte paa offentlige Steder saa vel som i Hjemmene siddende med korslagte Ben, hvorved deres upassende Paaklædning bemærkes saa meget desto mere. Slige Moder og Skikke er, for at sige det mindste, skrigende forkerte og upassende for en anstændig, ædeltænkende og dydig Kvinde, og kan kun blive „beundret" af daaragtige Mennesker og af dem, som har onde Tilbøjeligheder eller er beherskede af Kødets Lyster.

En Moder sagde fornylig om sin Datter: „Hun har ikke et særligt smukt Ansigt, men hendes Form er smuk." Det er berettiget at spørge, om nogle af disse Folk søger at henlede Folks Opmærksomhed fra deres mindre smukke Ansigter ved at „udstille" til offentlig Beskuelse deres bare Bryster og kun tyndt bedækkede Arme og Ben? Hvis Kvinder ønsker at gælde for at være mere lutrede og mere dannede og anstændige i deres Væsen end Mændene, saa burde de ogsaa anstrænge sig for at bidrage til, at Mændene kan have gode Tanker om dem. Men Kvindernes upassende Paaklædning har den modsatte Virkning og kan foraarsage, at svage Mænd bliver udsatte for Fristelser. Vi læser i Salomons Ordsprog, at, som en Mand „tænker i sit Hjerte, saa er han", og enhver ærbar Kvinde bør have Omhyggelighed for sin Paaklædning saa vel som for sin Opførsel i al Almindelighed, naar hun viser sig offentlig.

Kvinderne kan ikke i Henseende til deres upassende Paaklædning retfærdiggøre sig med, at de klæder sig efter Moden, som de ikke væsentlig kan fravige. Vi har været befalede at modstaa alt, som er af en ond Natur og afstaa fra „Babylons" modbydelige Skikke. Ordet lyder: „Gaa bort fra Babylon, I, mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager." (Aab. 18 : 4.)

Kvinderne blandt de Sidste-Dages Hellige skulde sætte et følgeværdigt Eksempel til andre og erindre, at de maa være som et Lys for Verden og være Jordens Salt, og at de ikke skal lade sig føre omkring af de Lærdomme og Moder, som udgaar fra „Babylon", hvilke ofte er forvirrede Lærdomme og forstyrrede Moder, ligesom Ordet „Babylon" udtrykker „Forvirring", og, hvad der er værre end

dette, ofte betegner Synd. De Hellige er kaldte bort fra Verdens Letsindigheder og upassende Levesæt, og det maa kunne ses, at vi lever forskelligt fra Verdens letsindige Befolkning, idet vi søger i alle Maader at leve et helligt og retfærdigt Liv, og endogsaa undgaa „Skyggen af det onde". Kun, hvis de unge Kvinder indenfor Kirken saa vel som de ældre vil bestræbe sig derfor, vil de blive en Pryd for Zion, men ved at følge Verdens taabelige Moder vil de hjælpe til at gøre dem populære og forøge de onde Resultater af disse Moder.

Jeg ønsker at henstille til Bestyrelserne og Lærerinderne indenfor Kirkens kvindelige Organisationer, og specielt til de Søstre, der virker som Missionærer, at sætte et godt Eksempel i Henseende til disse Ting og gøre deres Indflydelse gældende hos Kvinderne. Lad det blive kendt, hvad eders Anskuelser er, at I virker for alt, som er af en ren Natur, og som er godt og forædlende, og at I modstaar alt, som er af en ond Natur, eller som kan lede til ondt.

Det følgende Citat er fra en Tale af Præsident Joseph F. Smith, hvilket bør betragtes af Kirkens Medlemmer som Herrens Ord til dem, der skulde ende al Strid angaaende slige Spørgsmaal.

„Jeg ønsker at sige til Søstrene og i Særdeleshed til dem, der er kaldte til at staa som Lærerinder blandt deres Køn dette: Jeg ønsker, at I vil sætte eders Medsøstre det Eksempel, som Gud vil have, de skal følge. Naar vi belærer Folk om at adlyde Guds Bud og rettelig ære de Naadegaver, som er skænkede os, i Forbindelse med de Pagter, vi har indgaaet, da ønsker vi ikke, at I skal gaa ud som Lærerinder og sætte et Eksempel, som kan forarge nogen Søster eller svække nogens Tro paa vore Lærdomme. Jeg haaber, at I vil tage dette til Hjerte, thi der er en dyb Mening deri. Jeg taler til Lærerinderne blandt Søstrene. Vi hører det meddelt Tid efter anden, at nogle af disse Søstre ikke alene ikke sætter det gode Eksempel for deres Medsøstre, som de skulde sætte, men sætter dem et daarligt Eksempel, idet de f. Eks. bryder „Visdomsordet" og ikke lærer dem, som de bør, og vi kender Navnene paa nogle af dem.

Jeg skænder ikke. Jeg ønsker ikke, at det skal blive forstaaet, som at jeg skænder eller finder Fejl, men jeg siger eder den absolute Sandhed. Jeg er bedrøvet over, at jeg er nødt til at tale saa bestemt, men jeg ønsker at blive nøjagtigt forstaaet. Mange af vore gode Søstre kommer her til Templet, til Guds Hus, og de er dekorerede efter den sidste og mest fordømmelige Mode, som nogensinde vanærede den menneskelige Form, og vi har maattet finde Fejl ved dem, eller endogsaa forbyde dem Adgang; og saadanne gaar maaske bort i Vrede, idet de siger, at de ikke ønsker at komme her mere. Hvorfor sker dette? Fordi de kommer uforberedte, ligesom Manden, Frelseren omtaler i Lignelsen, der kom tilstede til Kongesønnens Bryllup uden at have Bryllupsklædningen paa, og de kunde ikke tillade ham at blive indenfor. Vi er nødsagede til at nægte visse Folk Adgang til Guds Hus, fordi de ikke vil lytte til de Raad, som har været givet dem.

Maa Herren være naadig imod os og velsigne os og hjælpe os til at udføre vore Pligter i enhver Henseende, jeg beder ydmygt derom i Jesu Kristi Navn! Amen.

George F. Richards,
Præsident for den europæiske Mission.

Missionsrejsen i Danmark i Foraaret 1919.

Grundet paa visse Forhold, forbundne med Rejser i de tre skandinaviske Lande, blev det atter nødvendigt for mig at opsætte mit Besøg til den norske Del af Missionen, hvilket naturligvis var en stor Skuffelse for mig. Jeg beskikkede derfor Ældste John J. Plowman, der præsiderer over Kristiania Konference, til at forestaa Ledelsen af Konferencemøderne i Norge.

For Danmarks Vedkommende blev der først afholdt Konference i Aalborg, hvor det første Møde fandt Sted Lørdag Aften den 15. Marts. Der blev ialt afholdt 6 Møder, der alle var godt besøgte, og en meget opbyggende Stemning herskede ved alle Møderne. Ældste Jens Thomsen fra Ephraim, Utah, der præsiderer over Aalborg Konference, og som for øvrigt er den eneste Ældste fra Zion i Fylland for Tiden, havde i Forening med de lokale Brødre udført et godt Arbejde siden sidste Konference, idet Enighed og gode Følelser gjorde sig gældende over alt i Menigheden. Sangkoret, under Broder Christian Tranholms Ledelse, havde gjort god Fremgang, og alle frydede sig ved at lytte til den smukke Sang. Programmet ved Søndagsskolens Konferencemøde var godt og blev vel udført af alle Deltagerne. I Forbindelse med Søndagsskolens Arbejde lagde jeg Mærke til Broder Jens Andersen fra Hjørring, der var tilstede ved Mødet sammen med to af sine Sønner, af hvilke den ældste, skønt han kun er 14 Aar gl., var udlært Svend som Kunst-Cementstøber. Jeg tog mig den Frihed at præsentere den unge Svend som et godt Eksempel paa de gode Resultater af Flid og Lærvillighed. Broder Jens Andersen, der er Fader til ikke mindre end 15 Børn, sagde: „Seks af mine Drenge lærer samme Profession ved min Side; vi er 14 til Bords hver Dag, men trods de haarde Tider har vi aldrig haft det saa godt som nu." Jeg fik ogsaa Lejlighed til at hilse paa den forhenværende Præsidentinde i Hjælpeforeningen, Johanne Petersen, som er en meget pligtopfyldende Søster, der sætter et godt Eksempel for alle. Søster Petersen er Moder til 13 Børn, hvoraf 9 er levende. De vanskelige Forhold, som Dyrtiden skaber, har dog ikke tilintetgjort hendes gode Humør, men hun møder altid med et Smil og har stedse et venligt Ord at sige til sine Medsøstre. Langt nede i Salen sad Broder Lars C. Larsen fra Svenstrup med flere af sine Børn ved sin Side. Efter Mødet spurgte jeg Broder Larsen om, hvor stor hans Familie var. Han sagde: „Vi har haft 18 Børn, hvoraf 12 er levende. Trods vi

er en stor Familie, har vi det dog temmelig godt. Herren aabner altid Udvej for, hvad vi behøver."

Den kvindelige Hjælpeforening i Aalborg er ligesom de andre Organisationer i god og fremadskridende Forfatning. Mit 5 Dages Dages Ophold i denne By var for mit eget Vedkommende en velsignelsesrig og glædelig Tid. Der blev i nævnte Tid ordineret 6 Brødre til Præstedømmet. Enkelte blev døbte, og et Barn blev velsignet. I Præsident Thomsens Selskab havde jeg Anledning til at besøge flere af Kirkens Medlemmer i deres Hjem.

Torsdag Aften den 20. Marts blev der afholdt et Møde i Randers, der formede sig som en lille Konference, hvori Søskende fik Lejlighed til at stemme for Kirkens Autoriteter. Ældste Jens Christensen, der er en af Landets egne Sønner, er Forstander for Randers Gren. Han har ved sin Flid og ihærdige Arbejde holdt denne Gren i en prisværdig Forfatning saa vel i aandelig som i timelig Henseende. Det var mig en stor Glæde at have Præsident F. F. Samuelsens Selskab saa vel i Randers som i Aalborg.

Til Konferencen i Aarhus var der ankommen flere Søskende fra Randers, Silkeborg, Horsens, Esbjerg og Odense. Konferencens Præsident, F. F. Samuelsen, tilligemed Forstander Lauritz Larsen og deres Medarbejdere havde gjort alt for at gjøre de besøgende Søskendes Ophold saa behageligt som muligt, og Søskende i Aarhus udviste stor og hjertelig Gæstfrihed mod alle. Alle Møderne, syv i alt, var godt besøgte. Et særdeles godt Arbejde var bleven udført i alle Henseender. En ung Broder, Knud Sørensen, 12 Aar gl., fremstod i Søndagsskolens Konferencemøde og holdt et klart og interessant Foredrag om sand Tro, der blev lyttet til med stor Opmærksomhed. Kredslærerne havde udført et udmærket Arbejde gennem deres Besøg hos Søskende i deres Hjem. Den kvindelige Hjælpeforening havde ligeledes udført et godt Arbejde blandt de gamle og svage Søskende. Der blev indlemmet 3 Personer ved Daab. Blandt disse var der 2 Døtre af Broder Helgo Jensen, hvis Hustru nylig er afgaaet ved Døden, efterladende sig 10 Børn. Aarhus Konference, der for Tiden er under Præsident F. F. Samuelsens dygtige og samvittighedsfulde Ledelse, er i en ypperlig Tilstand. Alt Arbejdet udføres af de lokale Brødre. I de 6 Dage, mit Arbejde varede i Aarhus, havde jeg den Glæde at aflægge flere Besøg i Søskendes Hjem. Flere syge Søskende blev salvede og trøstede ved Evangeliets husvalende Ord.

Torsdag den 27. Marts rejste Præsident Samuelsen og jeg til Esbjerg, hvor vi ligesom i Randers afholdt en lille Konference om Aftenen. Denne Gren er ligeledes i god og fremadskridende Forfatning under to lokale Brødres nidkære Ledelse, nemlig Ældsterne Jens Madsen og Anton Jørgensen. Søskende og Venner i Danmarks lille „Chikago", som man kalder Esbjerg, gør altid Opholdet meget hyggeligt for os, naar vi besøger dem, da de ligesom andre adspredte Hellige skatter en omrejsende Ældstes Besøg meget højt.

Der var taget Bestemmelse om at afholde et Møde i Odense

Fredag Aften den 28. Marts, men en beklagelig Forsinkelse indtraf, der gjorde det nødvendigt at opsætte Mødet til Lørdag Aften.

Mødet i Odense formede sig ligesom i de andre Grene til en lille Konference, hvor Ting henhørende til Grenens Bestaaen og Medlemmernes Gavn blev foreslaaet og vedtaget. I denne Gren er Søskende i visse Henseender lidt uheldigt stillede, særligt grundet paa, at de snart ikke har et Sted, hvor de kan forsamles.

Konferencen i København tog sin Begyndelse Fredag Aften den 4. April med en meget vellykket Aftenunderholdning, under Ældste Arwell L. McKays Ledelse. Den store Sal var fyldt med opmærksomme Tilhørere, hvilket gav os en god Lejlighed til at bekendtgøre Møderne i Konferencen og tillige meddele Tilhørerne lidt angaaende vore Troslærdomme. Med Undtagelse af Mødet Lørdag Aften var de øvrige 6 Møder, som blev afholdte, udmærket godt besøgte af Søskende og Fremmede. Lørdag Aften blev der udført en Daabshandling.

Ældsterne Niels F. Green og Arwell L. McKay samt de lokale Brødre og Søstre havde gjort deres Bedste i enhver Henseende for at gøre Konferencen vellykket, som ogsaa lykkedes. Søndagsskolens Program, hvis Udførelse varede 3 Timer, var udmærket godt og meget lærerigt. Bestyrelsen samt Lærerne og Lærerinderne havde gjort sig stor Umage med at instruere Børnene, og alle disse Brødre og Søstre fortjener Ros og Tak for en vel udført Gerning. Den kvindelige Hjælpeforening samt de unge Mænds og Kvinders Foreninger, der afholder ugentlige Fællesmøder, har ligeledes udført et meget prisværdigt Arbejde.

Det glæder mig at tilføje, at ved alle de Forslag, der blev gjorte i Møderne, var der ikke en eneste afvigende Stemme; men ved alle Afstemningerne vistes der fuldstændig Enighed i alt, der blev udført. I financiel Henseende kan bemærkes, at trods de haarde Tider har de forskellige Foreninger en lille Kassebeholdning, og alle Konferencerne er uden Gæld.

Med en inderlig Tak til alle, der har ydet deres værdifulde Hjælp til Frembringelsen af disse smukke Resultater, samt for al udvist Venlighed mod mig personlig, og med en særskilt Tak til Præsident Samuelsen, der ledsagede mig fra Begyndelsen til vi sluttede Konferencen i København, beder jeg hermed Gud velsigne eder alle i Jesu Kristi Navn.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Foraarskonferencen i Aalborg.

Konferencemøde Lørdag Aften den 15. Marts.

Konferencen aabnedes med et Rapportmøde under Ledelse af Konferencepræsident Jens Thomsen.

Mødet begyndte med at afsynge Sangen: „Morgenrødens Straaler bryde" og Bøn af Broder H. V. Gerlach. Dernæst blev Sangen: „Til Grønlands hvide Fjælde", sungen. Konferencepræsidenten bød de tilstede-

værende velkommen. Missionspræsident Hans J. Christiansen udtalte sin Glæde over at være tilstede blandt Søskende i Aalborg, og han bragte en Hilsen fra Søskende i København. Han omtalte Aalborg som en Mindernes By, hvor Præsident Anthon H. Lunds Vugge havde staaet. Han sagde, at Herren i Sandhed havde velsignet sine Børn i Trængslernes Tid, og han vilde fremdeles velsigne dem, saafremt de stræber fremad. Ældste J. C. Olsen afgav Rapport og bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Konferencepræsident J. Thomsen afgav derefter sin Rapport. Ældste N. C. Mortensen udtalte sin Glæde over det Arbejde, der var betroet ham, og han bad Herren lægge sin Velsignelse til Brødrenes Gerning, saa Evangeliets Værk kunde gaa fremad.

Missionspræsident Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de aflagte Rapporter vedrørende Arbejdet, der havde været udført i Konferencen. Han fremholdt de evangeliske Principper, der var fremsatte i Lignelsen om den forlorne Søn, og fortalte nogle af sine Missionserindringer.

Til Slutning blev Sangen: „Før Jorden frem af Kaos sprang", afsungen, og Mødet sluttede med Taksigelse af Ældste N. P. Klitgaard.

Søndagsskolens Konferencemøde Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Nr. 34 i Søndagsskolens Sangbog og Bøn af Broder N. C. Mortensen. Dernæst blev Nr. 16 afsungen. Konferencepræsident Jens Thomsen bød de forsamlede velkommen. Skolens Bestyrer, N. P. Klitgaard, gav en Rapport over Arbejdet, der havde været udført i Søndagsskolen. Et velvalgt, vekslende Program blev dernæst udført. Ældste N. C. Mortensen gav en Rapport over Lektierne i den teologiske Klasse, og Søndagsskolekoret sang en stemningsfuld Sang.

Konferencepræsident Thomsen takkede Skolen for den smukke Udførelse af Programmet. Han foreslog Bestyrelserne og Funktionærerne for Søndagsskolerne i Aalborg, Hjørring, Frederikshavn og Brønderslev til Opholdelse af de Hellige i deres respektive Stillinger. Alle Forslagene blev enstemmigt vedtagne.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen fra Aarhus talte en kort Tid og bragte en Hilsen fra Søndagsskolen i denne By. Han talte om Søndagsskolens vigtige Arbejde i Henseende til at paavirke Børnenes Hjerteliv og give dem Undervisning om Kristi Evangeliums frelsende og lyksaliggørende Principper. Han bad Herren velsigne alle, som deltog i Søndagsskolens Gerning. Missionspræsident Christiansen sang en smuk og indholdsrig Sang og talte om den dybe Betydning af Ordene i den. Han omtalte flere Punkter i Programmet og takkede Lærerne og Lærerinderne og Børnene for det gode Arbejde, de udførte i Skolen. Til Slutning sang Børnenes Kor: „Kære Barn, din Gud er nær dig", og Mødet sluttedes med Taksigelse af Broder Olaf Thomsen.

(Rapporteret af Elvira Thomsen, Skriver i Søndagsskolen.)

Mødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sangen: „Hvorhen, hvorhen skal jeg nu gaa", og Bøn af Broder S. E. J. Sørensen. Dernæst blev Sangen: „Mor-

genen saa dejlig oprinder paany", sungen. Forstander N. Andersen fra Hjørring blev kaldt til at tale. Han sagde, at Herren havde velsignet ham baade aandeligt og timeligt. Han havde været i Stand til at forsørge sine 15 Børn, saa de havde haft nok baade til Føde og Klæder. Han sagde, at det burde være magtpaaliggende for alle at gøre deres Faders Villie. Forstander O. Kæmper fra Brønderslev udtalte sin Glæde over sit Arbejde og sagde, at skønt der kun boede ganske faa Søskende der, var der dog indbyrdes Kærlighed iblandt dem, og de satte et lysende Eksempel for deres Medmennesker. Forstander M. P. Jakobsen fra Frederikshavn sagde, at der nu kun var saa Søskende der, da flere fornylig var bortrejste, men de, som var tilbage, ønskede at opfylde deres Pligter, saa de kunde erholde en Frelse i Guds Rige, naar deres Prøvestand var forbi. Til Afveksling blev Sangen: „Se paa Zion, Herrens Værk", afsungen.

Missionspræsident Hans J. Christiansen henviste til, hvorledes Gud inspirerer Menneskene og giver dem Kundskaber, vedrørende timelige Ting saa vel som vedrørende Evangeliets frelsende og fuldkommengørende Principper. De store Opdagelser og Opfindelser, der var gjorte, tjente Herrens Værks Fremme. Intet skete ved en Hændelse, men ved ham, som sagde: „Bliv Lys!" Taleren fremhævede, at de Hellige skulde være forenede i Evangeliets Kærlighedsbaand. Der var kun en sand Daab, og et sandt Præstedømme med Apostle, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, som Apostlen Paulus udtrykker sig.

Missionspræsidenten foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter, Præsidenten over den europæiske Mission og den skandinaviske Mission og de særskilte Autoriteter til Opholdelse af de Hellige i deres Tro og Bønner. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Derefter foreslog Konferencepræsident Thomsen Konferencens ledende Mænd til Opholdelse i deres respektive Stillinger, hvilke Forslag ligeledes blev godkendte.

Konferencepræsident F. F. Samuelsen fra Aarhus talte derefter. Han sagde, at de Hellige kunde mere end tro, at Evangeliet, vi har annnammet, er Sandhed; vi kunde vide dette. Kirkens Medlemmer bør ikke spilde deres Tid paa Ubetydeligheder, men maa stadig stræbe fremad og prøve paa at opfylde deres Pligter efter bedste Evne. Til Slutning sang Koret en Salme, og Mødet sluttedes med Taksigelse af Broder A. Vest.

Der var ca. 100 tilstede ved Mødet.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet begyndte med Afsyngelse af Sangen: „Fra Himlens høje Hvælv" og Bøn af Broder L. Kaspersen. Dernæst blev Sangen: „Som Staden, der paa Bjerget staar", sungen. Præsident J. Thomsen omtalte Evangeliets første Principper: Tro, Omvendelse, Daab i Vand til Synders Forladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave. Han henviste til Forsamlingen, der paa Pintsefestens Dag sagde til Apostlene: „I Mænd og Brødre, hvad skulle vi gøre?" Peter svarede: „Omvender eder, og hver af eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn, og I skulle faa den Helligaands Gave." Til Afveksling sang Koret

Sangen: „Jerusalem, mit Glædeshjem." Præsident F. F. Samuelsen fra Aarhus talte om Nødvendigheden af, at Menneskene modtog den Helligaand, saa de kunde blive vejledte ved samme. Han talte fremdeles om Præstedømmets Fuldmagt, som er gengivet til Jorden. Han fremhævede, at Guds Repræsentanter indenfor Kirken er almindelige Mænd, som hver Dag maa passe deres Arbejde for at tjene til Livets Ophold. Vi administrerer Evangeliets Handlinger for intet, ligesom vi har annammet Evangeliet for intet. Koret sang: „Kærlighed er Lysets Kilde."

Missionspræsident Christiansen takkede Sangkoret for den smukke Sang. Han sagde, at Kærligheden er den dragende Magt, der er bleven kold i mange, og derfor er Jorden gennemtrukken af Blod i Dag. Herren har aabenbaret sig og paabegyndt den store „Tidernes Fyldes Husholdning" af Kærlighed til sine Børn paa Jorden. De mange Missionærer, som har sagt Farvel til deres Familie i Zions Dale for at gaa ud og prædike Sandhedens Evangelium, gør dette af Kærlighed. Han henviste til Kristi anden Tilkommelse, da han skal komme igen i sit opstandne Legeme. De, som lever et rent Liv og som søger at gøre Guds Vilje, det er disse, som skal mødes med vor Frelser i Skyerne ved hans anden og herlige Tilkomst. Tiden er nær, da Herren vil komme og gæste vor Jord, men Dagen og Timen, da dette vil finde Sted, kender intet Menneske. Taleren oplæste forskellige Skriftsteder angaaende Herrens anden Tilkommelse. Det er ikke nok til Salighed at sige Herre, Herre, men vi maa gøre Herrens Vilje for at blive værdige til at modtage Guds Riges Velsignelser.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen: „Messias, han kommer" og Taksigelse af Ældste N. C. Mortensen.

Grensmødet Mandag Aften.

Mødet begyndte med at synge Sangen: „Led os frem" og Bøn af Ældste J. C. Olsen. Dernæst blev Sangen: „O, Fader, lad mit Hjærte faa." Præsident J. Thomsen oplæste Konferencens financielle Rapport, hvoreefter første Raadgiver i den kvindelige Hjælpeforening, Ingeborg Mortensen, afgav sin Rapport. Præsident J. Thomsen foreslog Søsterforeningens Præsidentskab og Funktionærer til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne. Til Afveksling sang Koret: „Mon hjemme i Dalen jeg savnes."

Missionspræsident Hans J. Christiansen talte angaaende de ti Israels Stammer, som Verden ikke har nogen Rede paa, men som vil komme tilbage fra deres skjulte Hjem i Nordenland, og de vil have deres Optegnelser med dem. Vi læser i Skriften, at om en Moder kunde glemme sit diende Barn, vil Gud dog ikke glemme Israel. Taleren oplæste nogle vigtige Leveregler for de Sidste-Dages Hellige at efterleve, handlende om Gudsdyrkelse, Bønnen, Visdomsordet og om at øve Barmhjertighed. Missionspræsidenten talte fremdeles angaaende de syges Salvelse. Vi læser i Jakobs Brev: „Er nogen iblandt eder syg, han kalde til sig Ældsterne i Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn. Og Troens Bøn skal frelse den syge." (Jak. 5 : 14.)

Han bad Herren velsigne de Hellige og alle oprigtige Mennesker i Jesu Kristi Navn.

Præsident J. Thomsen takkede Missionspræsidenten for hans gode Raad og Hjælp gennem Konferencen.

Mødet sluttedes med Afsyngelse af en Sang og med Taksigelse.

Ungdomsmødet Tirsdag Aften.

Mødet begyndte med at synge Sangen: „Elskte Zion, stærkt du stande" og Bøn af N. Olsen. Dernæst blev Sangen: „Ydmygt med Ærbødighed", sungen.

Foreningens Præsident, J. C. Olsen, afgav Rapport over Ungdomsforeningen og udtalte sin Glæde over at arbejde i samme. Han haabede, at Foreningen stadig maatte gaa fremad og vokse som i det forløbne Aar.

Et særskilt Program blev derefter udført. Efter en Sang af Koret stillede Præsident J. Thomsen Forslag om at afløse Søster Elmy Vest som Sekretær i Ungdomsforeningen med Tak for hendes udførte Arbejde. Broder J. C. Olsen blev fremdeles opholdt som Præsident, med Søster Johanne Klitgaard som første og Søster Jensine Johansen som anden Raadgiver. Alle Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Missionspræsident Hans J. Christiansen takkede Sangkorets Medlemmer for den smukke Sang. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Petra Olsen,
Skriver.

Dødsfald.

Søster Kirstine Mortensen afgik ved Døden Mandag den 23. December 1918 i Preston, Idaho, efter et kort Sygeleje. Begravelsen foregik fra Hjemmet i 5. Ward under stor Deltagelse fra Preston og Glendale Ward. Flere Brødre omtalte ved Baaren afdødes Trofasthed og gode Karakter.

Søster Mortensen blev født den 12. Maj 1871 i Brande, Vejle Amt, Danmark; blev Medlem af Kirken i Aaret 1900 og emigrerede til Zion i 1902. Hendes efterladte Mand, Andrew Mortensen, udførte i 1901—02 en Mission til Danmark. 4 Børn efterlever hende, og 2 møder hende hisset.

Indhold:

Tale af Stavspræsident Peter M. Hansen 113
Tale af Stavspræsident Joseph B. Keeler 116
Tale af Stavspræsident Daniel Heiner 118
Redaktionelt:
Kvinderne bør klæde sig sømmeligt. (Af Præsid. G. F. Richards) 120
Missionsrejsen i Danmark i Foraaret 1919. (Af Missionspræsid. Hans J. Christiansen.) 122
Foraarskonferencen i Aalborg ... 124
Dødsfald 128

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, København K.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).